„Dansteren,"

et halvugentlig Nyheds- og Opbyggelsesblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Dansteren" udkommer hver Onsdag og Lørdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Dansteren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Annoncementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Nogle Ord fra H

i Anledning af

Chr. Jensens Stykke

i „Dansteren" Nr. 13

angaaende det første Stykke om:

„Hvorfor har vi saa faa Præster?"

Det glæder mig at se en Fortsættelse af dette Emne, og jeg haaber, at der vil komme mere fra nogle, som har Kundskab og Erfaring i saa Henseende.

Det, jeg i Dag vil skrive lidt om, et særlig Hr. Chr. Jensens Udtryk: „H. behøver ikke at skjule (sig) sit Navn, o. s. v., og saa siden fortæller at Minken ikke turde komme, da Lyset blev tændt o. s. v.

Jeg er enig med Chr. Jensen om, at jeg behøver ikke at skjule (mig) eller mit Navn, for det er nok sandt og indlysende, hvad jeg skrev. Jeg er glad ved, at jeg behøver ikke at skjule mig som Minken, der bed Chr. Jensens Høns, behøver ej heller at være bange for at komme for Lyset saadan som den slemme Mink, men Minken var jo ogsaa slem og havde gjort noget galt og — — —

Til Oplysning for saadanne, som gerne ønskede at vide, hvem H. er, og hvorfor siger og skriver han ikke mere om sig selv, vil jeg meddele, at det er Synden og ikke Synderen, som H. vil henlede Opmærksomheden paa, og disse, som der refereres til, lever endnu; de ønsker vist helst, at H. skulde undlade at fortælle, hvem han er og i hvilke Kredse han er kendt. For Eksempel hvis H. boede i Audubon, Ja., og Hr. Jensen vilde sætte sig i een af de Mænds Sted, som har produceret een eller flere af de anførte Udtalelser, vilde han vist nødigt, at H. skulde oplyse, hvor disse Udtalelser kom fra, for saadanne Folk kan som oftest let kendes uden man behøver at nævne dem ved Navn, bare man kender, paa hvilken Plads man skal søge dem.

Lad os nu ikke blive staaende ved at ønske, at vi maa faa flere Præster, ej heller ved at bede derom, men lad os ogsaa gøre, hvad vi kan derfor, og ikke bære os ad som ham, der bad til Gud om at sørge for de fattige fik noget at spise, og fik det Svar: „Giv du dem noget". Gud fordrer af os, at vi skal gøre, hvad han har givet os Evner og Kræfter til at udføre.

Venlig Hilsen fra H.

Hvorfor har vi saa faa Præster?

Som Svar paa ovennævnte Spørgsmaal, anføres af Mr. Chr. Jensen i „Dansteren" for 12. Febr. som en Grund, at der er saa faa, som Sjælenes Frelse ligger tunkt paa Hjerte.

Jeg tror nok Mr. Jensen har Ret, thi det maa sikkert til, for at svare glad og villig: Herre, her er jeg, send mig; men jeg tror ogsaa der er en anden Grund. For at klargøre min Tanke, vil jeg bede Læseren gaa med mig: vi tænke os en ung Mand, som staar omgiven af troende Forældre, med gode Kundskaber, som føler Lyst og Kald til Præstegerningen, men for at naa til Maalet vil det tage 7 af hans bedste Aar. Fra hans Side et meget stort Offer, som vi Menighedsfolk burde betænke. Dernæst er det saare naturlig, at han sammen med sine Forældre tænker over og spørger: hvor skal Pengene komme fra til Studeringerne? Der gives ingen Indrømmelse paa vort Samfunds Skole, i hvert Fald meget lidt, men dog begynder han sin Stolegerning med den Forudsætning, at andre er kommen igennem, saa gaar det vel ogsaa for mig, han tjener noget i Ferierne, laaner Resten omkring ved gode Venner. Paa den Maade tænke vi os, han naar at tilendebringe sine Studeringer; han bliver ordineret, rejser ud til en lille Menighed, kommer der med en Gæld imellem 4 og 600 Dollars, faar en Løn af imellem 3 og 400 Dollars om Aaret. Han gifter sig, gaar ud for at finde et Hjem, ja, for deres Vedkommende behøves ikke noget stort Hus, men han skal da have Plads til Menighedens Konfirmander, og tillige Rum for sine Menighedsfolk, naar de vil besøge ham; derfor maa han have et større Hus, og følgelig give en større Husleje end vi Lægfolk behøver, det gør et stort Greb i Lønnen, desuden skal hans Hus og Bord altid være i Orden, til at tage imod tilrejsende, dette sammen med sin egen Families Underhold ved vi, som har Hjem og Familie at forge for, vil fuldt ud tage Lønnen. Er hans Familie større, maa han laane lidt ved Siden af Lønnen, men hvad bliver det til med Afdrag paa Gælden fra hans Stoletid; ja maaske nogen af vore Præster kunde oplyse os derom ved at svare: jeg laante af andre til at betale denne med. Jeg tror det er en Kendsgerning, det ser saadan ud.

Jeg vil nu spørge omkring i vort Samfund: er det noget Under, vi har saa faa Præster? Det er for mig et større Under, at vi har saa mange. Præsten maa absolut have Ret til ogsaa at holde den Side frem for sig selv, han staar med den samme Forpligtelse overfor sine, som enhver af os andre staar med overfor vore. Jeg har en Gang selv prøvet, hvad det er at arbejde under økonomiske Tryk, og derfor ved hvor aandsfortærende det er, det kan ikke være andet, end det maa hæmme Præsten meget i hans Virksomhed. Derfor, vil vi have flere Præster, maa vi betænke, hvad de har ofret baade af Tid og Penge, og give dem en Løn, som staar i Forhold dertil. Tillige vilde jeg meget ønske, at vi som Samfund lettede Udgifterne for vore Teologer saa meget som vi kunde. Det forekommer mig, det er den største Grund til, at saa faa gaar den Vej. Jeg tror vi har unge troende nok, der har Lyst og Evner til Gerningen. Grunden, tror jeg, er hos os Lægfolk. Lad os omkring i Menighederne give vor Præst en saadan Løn, at han slet ikke behøver at bekymre sig om Udkommet, hverken til sig selv eller Familie, og ikke heller for sine efterladte, om han kaldes bort først, saa tror jeg nok vi vil faa flere Præster, og først da synes jeg, vi med Billighed kan kalde paa vore unge Mænd. Jeg tror ogsaa, at Herrens Velsignelse vilde spores mere omkring blandt os Samfundsfolk, naar vi med mere villige Hjerter kunne yde mere af det, som er os betroet.

N. P. Jensen,
Oshkosh.

Et Brev om Fremgang.

Den af os tidligere omtalte Generalsekretær for Verdens kristelige Studenterunion, Amerikaneren Mott, der paa sit Missionsfelttog opholder sig i Asien, har tilsendt Formanden for „Kristeligt akademisk Samfund" i Danmark følgende for Missionsvenner interessant Brev.

Colombo, Ceylon, Dec. 5. 1901.

Kære Ven!

Jeg haaber, at De har modtaget mit Brev om Virksomheden i Japan. Jeg skriver i Dag for at lade Dem høre om et Par af mine Oplevelser i Kina. Af de 30 Dage, som vare forbeholdte Kina, blev det nødvendigt at tilbringe de 15 om Bord — c: paa Rejse op og ned langs Kysten og Floderne, uden at denne Tid tilbragt paa Søen paa nogen Maade kan siges at være spildt. Det var nemlig ordnet saaledes, at der stadig var ca. 2—10 Missionærer eller andre af de ledende Mænd hos mig. Tiden anvendtes paa det bedste til Bibelstudier og praktisk Forhandlinger. De kan forstaa, at de 15 Dage, jeg tilbragte i Land — kun Halvdelen af den Tid, jeg havde til at virke i Japan — vare mere end optagne.

Da jeg forlod Amerika, var det ikke min Hensigt at besøge Nordkina paa Grund af den Ødelæggelse, alt kristeligt Arbejde har lidt i denne Landsdel. Men da jeg i Japan fik den alvorligste og mest indtrængende Opfordring fra Missionærerne i Nordkina, og da tillige vore egne Sekretærer bad mig om at samle alle de kristne Missionsarbejdere til Møde der, saa bestemte jeg mig til at tage derop.

Det viste sig, at om der ellers noget Steds var Brug for mig, da var det her paa Skuepladsen for de nylig stedfundne bitre Forfølgelser. Der afholdtes et to Dages Møde i Peking i et Hofteater, tilhørende Enkekejserinden Nevø. Det overværedes af mere end 350 Mennester og omfattede i Virkeligheden alle de forstellige kristne Ledere og Missionsselskaber i Nordkina. Det blev fortalt mig, at næsten enhver af Deltagerne havde enten selv været Genstand for Forfølgelserne eller havde i hvert Fald Paarørende, der paa det grusomste enten vare blevne forjagede eller dræbte under Myrderierne. Jeg maatte Gang paa Gang under mit Samvær med dem komme i Tanker om Aabenbaringens Ord: Disse ere de, som ere komne ud af den store Trængsel, (Joh. Aab. 7, 14), eller som det hedder i Hebræerbrevet (Hebr. 11, 34), hvilke formedelst Tro „undflyede Sværdets Od". „Andre bleve pinte og toge ikke mod Befrielse". Det var en af de mest gribende Begivenheder i mit Liv at komme i saa nær Berøring med Martyrkirken. Min Tro paa de tinesiste Kristnes Standhaftighed og Ægthed er mægtig styrket. Adskillige af Missionsforbundets Medlemmer have lidt Martyriet; endnu flere have lidt under Forfølgelsens Ild; men jeg hørte ikke om nogen, der havde fornægtet sin Tro.

De indfødte Kristne vare adsplittede, undertrykte og bedøvede. Konferencen var den første Lejlighed, der atter førte dem sammen. Forbundsmødet, der havde en fuldstændig ukonfessionel Karakter, var vel netop af den Grund bedre end noget andet stiftet dertil. Sammenkomsten mellem Lederne af alle de splittede Kræfter har skabt ny Kraft, nyt Mod og indgydt nyt Haab.

Der lød et klart „Fremad!" med Hensyn til det evangeliske Missionsarbejde. En af Grundtonerne i mine egne Taler til de indfødte Kristne var den, at de ved alvorligt Arbejde paa at føre Mennester til Kristus bedst tog Ansvaret op efter deres Brødres Martyrium og opnaadede det, som alle Kristne bad om, maatte ske. Saasnart nu alle vedkommende Missionsskoler aabnes paany, vil Missionsforbundene blive reorganiserede.

Det er min personlige Overbevisning, at Nordkinas Missionsselskaber og Menigheder i en ikke fjern Fremtid vil opleve nogle af de største Sejre, deres Historie kan opvise.

Naar det kommer til Stykket, var Hovedbegivenheden under hele min Kinafærd vel nok Nationalmødet i den gamle, befæstede Hovedstad Nanking. Skønt vi i Japan ikke mente at turde anslaa Antallet af Repræsentanter, der her vilde give Møde, højere end til ca. 100 Indfødte, 25 Fremmede, blev det nødvendigt at lade Repræsentationen stige omtrent 30 pCt. Foruden de 170 ordinære Repræsentanter overværedes Møderne nemlig af over 500 Kristne fra Nanking. Enhver af Kinas Provinser, der har højere Dannelsesanstalter, var repræsenteret. 14 Højskoleforstandere (Rektorer) vare til Stede, skønt det medførte en Fraværelse fra deres hjemlige Arbejder paa 3 Uger. Det blev udtrykkelig fremhævet efter Mødet, at der næppe kunde tænkes at have været samlet en betydeligere, mere indflydelsesrig Forsamling af Mænd, naar det, som her, gjaldt at naa ud en Kejserdømmets dannede Ungdom.— En Sammenkomst af denne Art var nok saa nødvendig i Kina som i Japan paa Grund af Landets større Udstrækning, de slettere Samfærdselsmidler og de mange forstellige Dialekter.

Det første, der derfor maatte gøres, var at forene alle disse Missionsorganisationer til et fælles Forbund for hele Riget — ja — mere endnu — idet nemlig Hong kong, Korea og Japan ligeledes lode sig repræsentere, saa maatte Mødet stræbe efter at forene hele det „yderste Østen" til et fælles Arbejde. Det glødende Vidnesbyrd, som blev aflagt af Repræsentanten for de japanske Foreninger, lød: „Lad os vinde Asien for Gud!" og fandt hjertelig Genklang hos de unge (kristne) Kinesere. Arbejdsmetoderne vare Genstand for en alvorlig Drøftelse og vil sikkert øge Virksomheden i de forstellige Organisationer. Den opildnende og styrkende Virkning af et Møde som dette faaer endnu større Betydning i et Land, hvor Kræfterne ere saa spredte, og hvor der kæmpes med saa store Uligheder — end i Vesterland, hvor Kristendommen er den herskende, og hvor der er en saa stor Overflødighed af Møder.

Nankingmødet har efter alles Mening indvarslet et politist Fremskridt, der vil indlede en ny Epoke i Foreningsarbejdet i Kina.*)

Blandt Hovedopgaverne i dette kan nævnes:

1) at skaffe Evangeliet Indgang hos de unge Mænd,

2) i stor Stil at gøre den kristelige Literatur tilgængelig for de unge, især ved Bibelkursus.

*) Man mindes, at Talen stadig er om „Kristel. Forening for unge Mænd".

3) Forsyne alle Byer, der have 1 Million Indbyggere og derover, med „Sekretærer".

4) Især at søge Forbindelse med „Literaterne", det talrigste, mest forsømte Studentersamfund i Verden. — Det er ogsaa det vanskeligste at naa.

Hvor jeg staar og gaar er denne Opgave at naa „Literaterne" i min Tanke. Det er en Kæmpeopgave, som omfatter ikke mindre end 500,000 Studenter.

De huster maaske, at jeg i min Bog: „Strategic Points in the Worlds Conquest" betegnede det som Studenterverdenens Gibraltar. Senere Begivenheder i Kina har imidlertid i den Grad forandret Situationen, at jeg for Øjeblikket vilde foretrække Navnet: Jerikо, fordi jeg ser Tegn, som lader mig haabe, at Murene en skønne Dag vil falde.

Ikke blot fremragende Missionærer, men ogsaa indsigtsfulde Lægfolk, som Sir Rob. Hurt, Major Conger, de Forenede Staters Gesandt, Direktøren for Hongkong — Shanghai Bankforbund har indstændig opfordret mig til at tage et Arbejde op for denne betydningsfulde Klasse Mænd i Kina.

Der blev kun Tid til 5 evangeliske Møder i Kina. Det skal efter Sigende have været de største religiøse Møder for Mænd, der nogen Sinde er afholdte i Nanking, Shanghai, Canton og Hong-Kong. De hjalp omtrent 196 unge Kinesere til den Beslutning at vie forsøge paa at blive Kristne. Flertallet var Studenter, men adskillige Lærere, deriblandt Bestyreren ved en af de toneangivende Læreanstalter.

Det er langt fra nogen let Sag for en ung Kineser i vore Dage at blive Kristen paa Grund af den uundgaaelige Udstødelse af det gode Selskab, den politiske Opposition og skaanselsløse Forfølgelse. Minderne om de nylig stedfundne Myrderier er ogsaa vel skikkede til at bringe en ung Mand til alvorlig at betænke Omkostningerne.

Dog Marken er moden til Høst — hvor længes jeg efter bedre Tid til at bruge Høstseglen.

Jeg behøver vist ikke at tilføje, at hverken i Kina eller Japan har jeg forsømt nogen Lejlighed til grundig at studere de unge Mænd i Landet, og jeg føler mig mere og mere overtydet om, at alene denne Opgave tilstrækkelig motiverer min Rejse herover.

Paa Hjemvejen i Slutningen af Januar haaber jeg at faa skrevet Dem til om mit Arbejde i Indien.

Deres hengivne
John Mott.

P. S. Vær saa elskværdig at lade alle danske Venner af Studenterbevægelsen læse dette Brev — i næste Uge har jeg den Glæde at møde**) Larsen og Wilder.

**) L. P. Larsen, dansk Missionspræst blandt Studenterne i Madras.
Wilder, amerikansk Studentermissionær, Stifter af den frivillige Studentermission, arbejder i Calkutta.

Fra Skolen i Blair.

Mange omkring i vort Samfund har nok tænkt og spurgt: Hvordan mon det gaar med vor Skole i Aar? Man hører næsten aldrig noget fra den i „Dansteren"s Spalter. Mon de er gaaede i Hi allesammen ligesom Bjørnen i Vintertiden? Eller har de ikke noget godt at meddele og derfor tier stille?

Disse Spørgsmaal er berettigede, og det er godt, de kommer frem; thi de vidner om, at der dog er nogen Interesse for og Kærlighed til dette vort Kirkesamfunds haabefulde Barn.

Kun vilde jeg ønske, at Spørgsmaalet: „Hvordan mon det gaar med vor Skole?" maatte blive saa stærkt hos mange, at de ikke kunde holde det ud, uden at maatte hertil for at se med egne Øjne og høre med egne Øren og ikke længere lade sig tilfredsstille med løse Rygter.

Men da det nu ikke er enhver Mands Sag at rejse hertil for at se for sig selv, og man dog alligevel gerne vil vide, hvorledes vi har det, vil vi lade høre fra os.

Om det end i en vis Forstand kan siges, at vi er gaaede i Hi; thi vi sidder lunt inden Døre, — saa ligger vi dog ingenlunde i Dvale. Nej alle er i travl Virksomhed. — Med hvad? — Med at slibe. — Slibe hvad? — Kundskabens Sværd. — Hvorfor? — For at kunne blive i Stand til at kæmpe sig frem i Verden, ad den Vej, enhver har for sig. Nogle ad Handelsvejen, for at hjælpe Folk med at omsætte deres Varer i Penge og omvendt. Nogle ad Lægevidenskabens Vej, for at kunne hjælpe de syge til deres Sundhed igen. Nogle ad den juridiske Vej for at hjælpe den forurettede til sin Ret. Andre ad een Næringsvej, atter andre ad en anden; thi uden nogen Lærdom eller Kundskab kan man ikke godt komme frem i Verden i vor oplyste Tid, men vil blive traadt ned i Folketrængselen, idet man stormer frem for at gribe den jordiske Lykke, hver enkelt for sig selv. Selvet glemmes fjældent. — De fleste hjælper kun andre for at hjælpe sig selv; thi Verden ligger i det onde, og der er kun faa, der kan staa for Pauli Ord: „De søger alle deres eget, ikke hvad der hører Kristus Jesus til" (Fil. 2, 21), løfter deres Hoved og siger: de tpasser ikke paa mig. Lad os mindes: „Kristus levede sig ikke selv til Behag" (Rom. 15, 3).

Her findes dog ogsaa nogle, som forbereder sig til at gaa ud i Verden omgærdede med Guds Ords skarpe, tveæggede Sværd, enten som Herrens Stridsmænd, eller som aandelige Handelsmænd, tilbydende fattige Syndere Guds Riges herlige Skatte for intet; eller som aandelige Læger, der vil følge den barmhjertige Samaritans Eksempel; eller som aandelige Jurister, der vil hjælpe fortabte og fordømte Syndere til den Ret Jesus har erhvervet og vundet for alle Mennester ved sit hellige Liv og ved sin ufyldige Lidelse og Død: Retten til at blive og være Guds Børn.

Verden trænger til mange saadanne Mænd og Kvinder i alle Livsstillinger, — som ere rede til at opofre sig selv for andres Frelse og Guds Ære.

Med det Maal for Øje, at saadanne kunne udgaa her fra Skolen, tror jeg at kunne sige med Sandhed, er der blevet arbejdet mere i Aar end i noget af 3 a 4 foregaaende og ikke uden Frugt; thi Guds Aand har virket kendeligt iblandt os.

Med Hensyn til Ordenen paa Skolen, maa der siges, at den har været ubaaklagelig god i denne Vinter. Hvilket har meget at betyde paa en Skole, hvor man ikke alene skal have nogenlunde Ro til at lære sine Lektier; men ogsaa skal lære at opføre sig vel. Med andre Ord, man faar Kanterne slødt af paa en Skole, hvor der er god Orden, idet man bevæger sig imellem hverandre.

Det er altsaa ikke af denGrund, at vi ikke har haft noget godt at meddele, at vi har tiet saa længe; men det er maaske snarere for at kunne meddele noget mere glædeligt, nemlig: at vore syge nu er blevne raske allesammen paa een nær, som er i god Bedring. Der har nemlig ikke været saa lidt Sygdom paa Skolen i Aar, dels Lagrippe, dels Skarlagens-Feber, dels Tyfus.

Ellers har vi umaadelig meget at sige Herren Tak for. Han har været god imod os.

Foraarsluften har allerede begyndt at lokke nogle bort fra Skolen, og skønt der endnu er tre Maaneder til, at vi alle skal forlade den for at spredes til alle Sider, saa synes den Tid dog for os at være ganske nær.

Maatte vi saa blive til megen Velsignelse, hvor vi komme hen, paa Grundlag af den Velsignelse hvormed vi selv ere blevne velsignede af Gud.

Guds Folk, trindt omkring i Samfundet, indeslut vore Skoler i eders Bønner og omslut dem med eders Kærlighed. I vil selv faa megen Velsignelse deraf; thi som der siges: „Bevar dit Hjerte frem for alt det, der bevares; thi fra det udgaar Livet," (Ordsp. 4, 23), saa kan det ogsaa siges om vore Skoler, som paa en Maade er Samfundets Hjerte. Bevar Skolen med eders Forbønner, med eders Gaver, med at sende eders Unge hertil.

„Jeg vil velsigne", siger Herren. (1. Mos. 12, 23).

Hermed en kærlig Hilsen til alle „Danskerens" Læsere.

Theo. P. Beck,
Stud. teol.

Agenter ønskes

Til at forhandle Bøger og Blade fra Danish Luth. Publ. House overalt i de Forenede Stater, hvor der findes Salg for danske Bøger og hvor der er Danske, som endnu vil læse gode danske Døger og Blade, ønskes paalidelige Mænd.

Fire forstellige Blade udgives fra Danish Luth. Publ. House, nemlig: „Dansteren", „Dansk lutherst Kirkeblad", „De Unges Blad" og „Børnebladet". Vi har det største Udvalg af danske Bøger i Amerika. Salmebøger, Bibler, Skolebøger, religiøse Bøger, Skønliteratur m. m. Et stort Udvalg af Billeder, Kort og Søndagsskolefager haves ogsaa paa Lager. Vil De være med som vor Agent til at værne om det danske Litteratur ved at udbrede gode danske Bøger og Blade paa Deres Egn.

Vi udsender Bøger paa Kommission til paalidelige Forhandlere. Gode Betingelser og god Rabat. Skriv til os om nærmere Oplysninger.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Neb.

Korrespondancer

Selma, Cal.

En Tid er henløben, siden der igennem „Dansteren" var lidt Meddelelse her fra Selma og Omegn; og da vi af Erfaring ved, at det er rart at høre fra danske bosiddende og om vor Kirkes Arbejde i de forstellige Egne og Stater her i Amerika, gives efterfølgende:

Ogsaa her holdtes Jul paa forskellige Maader: En Del af os danske Folk havde Juledags-Gudstjeneste; det var lidt vanskeligt for os, som er vant til Dakotas og de østlige Staters kolde Vinterdage, at blive fortrolig med, at det var i Juletiden. Juledag, da vi kørte til Kirken, følte vi det mere som en mild Majdag; men vi tog os sammen og vilde holde Jul, og da vi saa blev samlede og lyttede til Præstens Prædiken over Juleevangeliet, blev det ogsaa Jul i de enkelte Hjerter: Gud være lovet, under alle Forhold og Omskiftelser er Herren og den Helligaand den samme. Efter Prædikenen blev Juletræet tændt, og der blev talt til Børnene, saa marcherede de rundt om Træet og sang Salmen „Her komme, Jesus, dine smaa", og videre, til Udfyldelse af Programmet, oplæste de smaa hver et lille Rim eller sang et Vers, og saa uddeltes til hvert af Børnene en Julegave.

Og saa randt der mig den Tanke ind, at her har vor lutherske Kirke sit Haab for Fremtiden; disse mange smaa, den opvoksende Slægt, danner en Fortsættelse af vor lutherske Kirke, kun paa en Betingelse, at vi Forældre værne om dem som Planter, ved Daaben indpodede i Herrens Vingaard, Guds Vingaard, Guds Menighed. En Tanke, som dog ogsaa er bleven gældende for fleres Vedkommende, saa at der er besluttet et Møde i nær Fremtid for at organisere sig til en fast lutherst Menighed. Og maatte saa dog mange blive fortrolige med dette Stridt, saa Guds Sag maatte stadfæstes og forherliges iblandt os paa disse Egne.

— Saa, nu er vi naaet Februar, Vinteren er passeret; den viser sig ikke her i sin hvide Dragt, det er bestandig mere som Foraarstid, en Del Nætter har været rigtig kolde, om Morgenen Is paa Vandet; men Isen kan ikke holde sig, lidt op ad Dagen er den atter forsvunden. Silkig indtræder Efteraaret, vel egentlig først i December, hvor Plantelivet maa af med sin frodige Sommerdragt, dog ikke alt, Græsset trodser standhaftig Vinteren og er grønt den hele Tid, og saa af Træerne har vi de altid grønne Graner, det smukke Pebbertræ og saa de vældige Bluegumtræer, som rager højt mod Sky, saa Oliander, Lemon og Orange Træerne, alle staar grønne hele Vinteren. December Maaned, som maa give Afkald paa en Del af Plantelivet, har sin Skønhed i den rene klare Luft, hvor vi har et yndigt Syn af de høje Bjergtoppe med de hvide Kamme, som aldrig bliver ensformigt at se paa, de veksler stadig i de mest forstelligartede Farvestygninger. Regnemaaneden er Januar; men i Aar blev det ikke saaledes, kun lidet Regn, men megen Taage, saa Udsigterne er ikke de bedste for Grain-Farmerne; vi Frugt-Farmere derimod ser op til Bjergene med deres Sne dække, om en liden Tid vil Sneen deroppe smelte og Vandet strømme ned og frugtbargøre vore Frugt- og Vinagre, saavel som Alfalfa Landet, Februar er Tiden, hvor Travlheden er i Gang med at beskære Træer og Vinranker og bearbejde Jorden, en rigtig Foraarstid. Grøden er i Jorden, og Træerne knoppes.

Fresno County er vistnok enestaaende i Frembringelsen af Mandel-Træet, Blomster, Frugt og Rosiner, og vil om faa Aar blive forvandlet mest til Frugt og Plantager, nogle Hundrede Acres nær Selma, blev i sidste Sommer udlagt til Koloni og er optøbt i 10, 15 og 20 Acres til Indplantning, ligesaa er andre Strækninger lagt ud til Kolonisering og optøbes meget hurtig; saadant Land købes gerne til 40 a 50 Dollars pr. Acre, og 3 a 4 Aar efter, naar det er beplantet, er det almindeligvis mere end det dobbelte i Pris. Om ikke længe vil Fresno Co. være et Eksemplar County, idet Skandinaver, særlig Danskere, stadig kommer hertil og optøber Land og udlægger det til Plantager, medens Yankees og Kineserne trækker sig ud af Countyet; og deres faldefærdige Cabins, omgivne af Ukrudt, en a to Palmer, nogle Kaktus omgivne af Weeds, som rækker højt op og mulig skal agere Sunflowers, vil forsvinde med dem. Dansterne har en anden Metode; hvor de koloniserer, forsvinder Cabins og Ukrudt, og i Stedet anbringes mere solide Huse, for Ukrudet plantes Smykke-Træer og Frugt-Træer; ikke